

HELENA SINERVO
TIIKERIN TEHTÄVÄT



HELSINGISSÄ
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ

OTAVA

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

*Tekijä kiittää Taikea ja Otavan Kirjasäätiötä
taloudellisesta tuesta.*

© HELENA SINERVO

JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA 2026

isbn 978-951-1-52816-6

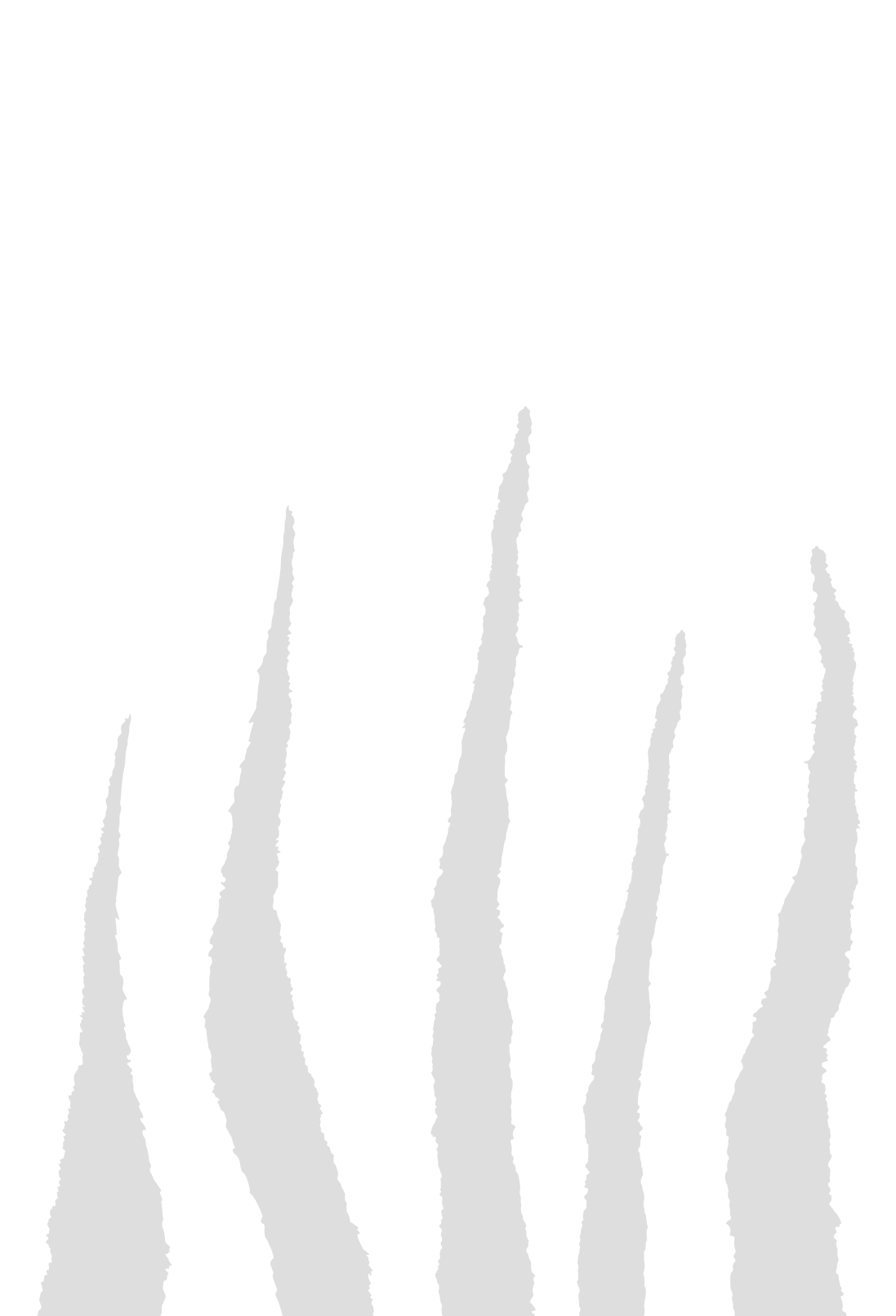
Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026



*Tiger! Tiger! Burning bright
In the forest of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?*

William Blake



Junassa, sumuisilla seuduilla

Istumme vieri vieressä vaunussa numero seitsemän, ja matka kestää myriadit vuodet. Olemme tulossa sieltä missä dinosaurusten joukkotuho salli nisäkkäille täydellisen kuunpimennyksen kaltaiset, arvoitukselliset hengenvedot. Käytävän toisella puolella torkkuu yli satavuotias veteraani, kupsahtaa silmiemme edessä, heruttaa lempeästi viimeiset rippeet solujensa kosteudesta ja haihtuu, kuin orkidea, joka pitkään ja ahnaasti kukoistettuaan pudottaa kuivat kukkiensa huulet ja kehälehdet ikkunalaudalle; vain kauhtunut sotilaspassi jää koristamaan istuimen siniharmaata keinokuitua. Pöllön lentoa hiljaisemmin tiikeri asettelee siihen kolmensadan kilon ruumiinsa. Tönäisemme toisiamme kyynärpäällä, pidätämme henkeä. Peto aloittaa sitkeän vaanimisensa, tehtävän suitsia ja ohjata suurten saaliseläinten tuhotulvan kaltaista halua ja luomisvoimaa.

Joku lapsi vaunun takaosassa kyselee, mistä tiikeli siihen ilmestyi?

Miksi juna vaihtaa suuntaa, miksi selkänojasta puuttuu niskatuki?

Karhea miesääni sanoo, että kaikki tuet ensin repsottavat, sitten revitään pois.

Joku nainen äsähtää, äitikö, ettei se pidä paikkaansa.

Onko pakko puhua noin ankeita, lasten kuullen?

Mies sanoo kertoneensa vain ja ainoastaan totuuden, valehdellako pitäisi?

Niskatuen repiminen on politiikkaa, nainen sanoo, arvovalinta.

Äänestän sellaista näkökantaa ja strategiaa, joka satsaa elämänlaatuun.

Tiikerien suojeluun on myös välttämätöntä investoida, kissapetojen reviireihin, jotka kutistuvat kutistumistaan kuin pyyt maailmanlopun edellä.

Ja mitä pyihin tulee, nuo kotoiset, vislailevat, viisaat metsänpohjan kanat, niitä kaikkien totuudentorvien pitäisi kumartaa, vaipua niin syvälle nöyryyden syvänteisiin, että nenä ja otsa kolahtavat Manalan ovenpieliin.

Tietty valppaus on säilytettävä, jos on tiikeri lemmikkinä.
On tarkkailtava missä oranssi asu vaanii, missä mustat raidat,
milloin ne liukuvat erilleen ja milloin taas yhteen.
On pidettävä mielessä, että tämä suurin kissa hallitsee
valtavia resursseja, hydraulijärkäleen, nosturin tai moton.
On halvauttavaa kuvitella kymmenen metrin loikka.
Ei tarvita montaa puraisua tekemään selvää vesipuhvelista,
puhumattakaan ihmisen tai makakin armollisesta paloittelusta.
Hirvenkin tiikeri hotkaisee tuosta vain, villisian ja sonnin.

Konduktööri kuulutti jo aikaa sitten, että näillä alavilla, kosteilla seuduilla sumu on tyypillinen ilmiö, pieniä vesipisaroita leijuu ilmassa, ja öitten utu kietoo rakennukset untuvaisiin kylpyviittoihiin iltapäivään asti. Silloin tuulet, päivien ulvovat ajokoirat, häätävät udun tiehensä, ja usvakiehkuroiden pilvet juoksevat kaakattaen ja kikattaen pitkin puistojen nurmikenttiä, mokat hanhet. Se on saletti se, sanoi konduktööri jo aikaa sitten: ei mitään uutta katosten saati auringon alla. Jos emme näe muutamaa metriä kauemmas eteemme, se kuuluu asiaan. Aikataulun mukaan olemme saapuneet suurehkoon kaupunkiin, missä lasten märät ulkovaatteet ja lahoavat lehmusten lehdet maalaavat tuoksuillaan syksyn, olemme siis keskellä syksyn ihanuutta, peltoherkkusienten laajoja kasvustoja, ne tunkevat platinankovat lakkinsa esiin jopa asfaltin lävitse, ja nurminahikkaiden loputtomat noidankehät ujuttavat ajatuksiimme noitua, väärinymmärrettyjä yrttilääkinnän mestareita, mihin minä eksyin? On paras kuvitella kirkasvärisiä näkyjä. Jos tahtoo nähdä eteensä, on jahdattava ja siepattava kuvia, joissa istumme rauhan tyyssijassa, vanhassa, koskemattomassa ruskaan leimahtavassa metsässä. Se on ottanut meidät syliinsä, pienet pinkit päästäiset.